

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/152/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115206808
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2115206808.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a Mgr. Matúš Staríček v právnej veci žalobkyne: A. B. C., narodená XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/XX, A., zastúpená splnomocnencom: POLAKOVIČ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Štúrova 16/12, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, proti žalovanej: Fakultná nemocnica Trnava, IČO 00 610 381, so sídlom Andreja Žarnova 11, Trnava, zastúpená splnomocnencom: Advokátska kancelária SPÁL & Partners s.r.o., so sídlom Kapitulská 454/12, Trnava, za účasti intervenienta na strane žalovanej: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO 00 585 441, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, zastúpený advokátom: JUDr. Baltazár Mucska, so sídlom Palárikova 15, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, o náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, o odvolaniach proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 8C/143/2015-702 zo dňa 20. februára 2025 žalobkyne v celom rozsahu a intervenienta na strane žalovanej vo výroku II., takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej sa nepriznáva voči žalobkyňi nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 8C/143/2015-244 zo dňa 13. júna 2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 8C/143/2015-259 zo dňa 13. júla 2018 výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 88.896,60 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. žalobu v časti uplatneného bolestného v sume 3.144 eur, v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 3.144 eur od 15.07.2015 do zaplatenia a vo zvyšnej časti uplatňovanej náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia zamietol, výrokom III. priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej a intervenientovi, spoločne a nerozdielne, v rozsahu 76,44 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 24Co/145/2019-396 zo dňa 8. septembra 2020 v dôsledku podania odvolania intervenientom na strane žalovanej rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 8C/143/2015-244 zo dňa 13. júna 2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 8C/143/2015-259 zo dňa 13. júla 2018 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie nepreskúmateľnosť uvedeného rozsudku v spojení s opravným uznesením, v dôsledku čoho došlo k odňatiu možnosti strán konať pred súdom. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 8C/143/2015-244 zo dňa 13. júna 2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 8C/143/2015-259 zo dňa 13. júla 2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku) s tým, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude znova posúdiť žalobou uplatnené nároky vychádzajúc z výsledkov vykonaného dôkazov,

vyhodnotiť všetky dôkazy v konaní vykonané, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľov, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite odôvodniť.

3. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie odvolacím súdom opäť vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 8C/143/2015-702 zo dňa 20. februára 2025 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. stranám náhradu trov konania nepriznal.

4. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 415, § 420 ods. 1, 2, § 444, § 255 ods. 1, § 257 Civilného sporového poriadku.

5. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že z obsahu súkromných znaleckých posudkov založených do spisu stranou žalobkyne i stranou žalovanej zistil, že žiadny z nich sa nevenoval posúdeniu zdravotného stavu žalobkyne z hematologického hľadiska.

Zo znaleckého posudku č. 19/2022 datovaného 20.6.2022 vyplynulo, že znalec MUDr. Sokol, MPH považoval za hlavný problém vzniku ťažkostí žalobkyne nerealizovanie cievného vyšetrenia odo dňa 5.10.2012, kedy bolo odporúčané pri vyšetrení žalobkyne na urgentnom príjme FN Trnava. Znalec predpokladal, že ku komplikácii pri postupnom vzniku cievného uzáveru, narastaní trombu na predlaktňové tepny ľavo, poškodení cievného systému, embólii a nemožnosti rekanalizácie napriek enormnému úsiliu chirurgov a následnej amputácii by neprišlo, pretože by bolo diferenciálnou diagnostikou skôr rozpoznané poškodenie tepenného systému ľavej hornej končatiny u poškodenej, kde by elektrofyziologické vyšetrenia ozrejmili, resp. vylúčili inú príčinu ťažkostí; avšak tieto neboli realizované, preto liečba nešla správnym smerom, čo viedlo k nezvratnému poškodeniu mäkkých tkanív ľavej ruky a následnému vzniku gangrény, ktorá sa už nedala ovplyvniť ani ďalšou liečbou na chirurgickom oddelení po odstupe 14 dní od začiatku ťažkostí. Aj v náleze z 12.10.2012 neurológ konštatoval bolesť ľavej ruky najmä v spustenej polohe, čo je typický príznak periférneho cievného uzáveru, ktorý sa mal bližšie vyšetrovať. Nebolo zaznamenané vyšetrenie periférnych pulzácií na tepnách ľavej hornej končatiny dobre dostupných pri bežnom fyzikálnom vyšetrení. Dňa 15.10.2012 sa žalobkyňa pri fyziatrcko-rehabilitačnom vyšetrení v NZZ-Agave Trnava na Starohájskej 2 sťažovala na bolesť od ľavého lakťa nadol a fialové bolestivé prsty ľavej ruky, pričom tento symptóm nebol takisto riešený ani vyšetrovaný. Aj tu sa stratil čas pri diagnostike ťažkostí poškodenej, konštatoval znalec. Podľa MUDr. Sokola bolo zarádzajúce, že zistená anémia žalobkyne sa nijako nezačala liečiť počas hospitalizácie žalobkyne v dňoch 8.-9.10.2012 na neurologickom oddelení žalovanej, ani v domácom prostredí po prepustení, napr. preparátmi železa. Prvé pohmatové vyšetrenie pulzácií realizoval až chirurg pri príjme žalobkyne na ich oddelenie vo FN Trnava dňa 20.10.2012, kedy už boli zmeny nezvratné a zistená nehmataná pulzácia. Aj v tom čase boli prítomné známky anemizácie bez doterajšej liečby, čo prispelo k horšiemu prekrveniu periférnych tkanív najmä na koncových častiach tela ako sú aj ruky. Jednalo sa tu o súbeh ochorení prebiehajúcich v čase od 4.-20.10.2012, a to: periférny vestibulárny syndróm, liečený symptomaticky a zároveň periférny tepenný cievný uzáver na ľavej ruke, neliečený do 20.10.2012, a teda neskoro spoznaný v liečbe. Žiadny lekár vyšetrujúci žalobkyňu v uvedenom čase jej nevyšetрил základnú vec, a to prítomnosť pulzácií na tepnách ľavej aj pravej hornej končatiny, čo je zásadná chyba a non lege artis postup, napriek opakovane uvádzaným typickým anamnestickým údajom pre tento typ ochorenia, rozpoznaný chirurgom až dňa 20.10.2012. Od tohto dňa bol podľa znalca vedený správny spôsob liečby na chirurgickom oddelení žalovanej, avšak už neskoro. Mieru pravdepodobnosti vzniku škodlivého následku v dôsledku označených nesprávnych postupov označil znalec za vysokú s ohľadom na skutočnosť, že ambulantnou formou sa vyšetrenia vykonávajú komplikovane a počas hospitalizácie žalobkyne u žalovanej v dňoch 8.-9.10.2012 mohli byť vykonané rýchlejšie s adekvátnou reakciou na príslušnú diagnózu, pričom je predpoklad, že mohlo dôjsť k záchrane končatiny. Strata 14 dní od začiatku príznakov bola dostatočne dlhá doba na to, aby narástol v tepnách apozičný trombus, čiže postupné uzatvorenie ciev od prstov k predlaktiu, čo viedlo k fatálnej tromboembólii s nutnosťou amputácie. Znalec zhrnul, že postup chirurgov od 20.-30.10.2012 bol lege artis; postup ostatných lekárov, ktorí žalobkyňu videli od 4.-20.10.2012 taký nebol. Znalec nenachádzal inú konkrétnu udalosť, ktorá by okrem nevykonania cievného, angiografického, hematologického a elektrofyziologického vyšetrenia mohla ovplyvniť vznik komplikácii v liečbe žalobkyne, ktoré viedli k amputácii jej ľavého predlaktia. Záverom MUDr. Sokol v posudku spomenul nález hematologičky potvrdený dňa 3.10.2013 v hematologickej ambulancii Nemocnice sv. Cyrila a Metoda Bratislava (C. E.) - tzv. syndróm lepivých doštičiek, čo je porucha funkcie doštičiek pri zrážaní krvi v zmysle zvýšenej tvorby

zrazenín vplyvom zhlukov doštičiek, ktoré svojimi patologickými vlastnosťami môžu spôsobiť uzáver cievy napriek správne nastavenej liečbe, čo mohlo byť aj v danom prípade v roku 2012.

Dňa 16.1.2023 na pojednávaní znalec doplnil, že podľa jeho názoru by včasná liečba odvrátila amputáciu aj pri diagnostikovaní syndrómu lepivých doštičiek už v danej dobe. Neurológovia počas hospitalizácie žalobkyne v dňoch 8.-9.10.2012 celý čas riešili bolesti krčnej chrbtice, stuhnuté trapézové svalstvo, nereagovali na fialové končeky prstov žalobkyne, ktoré naznačujú nedokrvenie. Tento anamnestický údaj spolu s pohmatovým vyšetrením prítomnosti pulzu v tepnách by mohol viesť k správne a včasnému nasadeniu liečby a k záchrane končatiny. Postup chirurgov odo dňa 20.10.2012 bol správny, avšak oneskorený. K upchávaniu tepny dochádzalo postupne od 5.10. do 20.10.2012 so vznikom postupne sa zhoršujúceho uzáveru. Znalec bol názoru, že ak by sa liečba nasadila včas, tak by zabrala s veľkou pravdepodobnosťou. Tiež však pripustil, že syndróm lepivých doštičiek hral podstatnú, zrejme rozhodujúcu úlohu. Jedná sa o vrodené ochorenie a pacientka sa nesťažovala na hematologické problémy, preto nikto nepredpokladal, že by mohlo spôsobiť uzáver. Na otázku, či liečba nebola účinná kvôli syndrómu lepivých doštičiek, odpovedal znalec, že podľa neho nie, dôležitý bol stratený čas. Uviedol zároveň, že o chorobe doštičiek sa v čase amputácie nevedelo. Mohol to byť spúšťač faktor. Až niekoľko hematológov po dlhšej dobe došlo na to, že žalobkyňa trpí týmto syndrómom. Ide o veľmi raritné ochorenie; znalec sa s takýmto komplikovaným prípadom vo svojej praxi nestretol.

So záverov odborného vyjadrenia F. vyplynulo, že u žalobkyne bola na základe neúplného hematologického vyšetrenia C. E. v ambulancii Národného hemofilického centra Kliniky hematológie a transfúziológie SZU, LFUK a UNB Nem. sv. Cyrila a Metoda, Antolská 11, Bratislava dňa 7.11.2013 (t. j. cca rok po trombotickej príhode vo FN TT dňa 20.10.2012) stanovená diagnóza vrodenej trombofilie, tzv. syndrómu lepivých doštičiek (SPS - sticky platelet syndrome) typu I., u ktorého sa predpokladá autozomálne dominantná dedičnosť. Prítomnosť SPS u žalobkyne podľa odborného vyjadrenia veľmi dobre mohla spolu s prítomnými viacpočetnými získanými rizikovými faktormi významne prispieť k procesu uzatvárania ľavej ramennej tepny. Pacienti s týmto syndrómom často nedostatočne odpovedajú na antikoagulačnú liečbu (napr. heparín, warfarín, priame antikoagulanciá); účinnou trombopropylaxiou pre týchto pacientov je protidoštičková liečba a základným liekom je nízko dávkovaná kyselina acetylsalicylová (LD ASA). Po stanovení diagnózy SPS bola žalobkyňi hematológom odporučená práve neohraničená liečba s LD ASA a pri jej intolerancii použitie inej antiagregačnej (protidoštičkovej) liečby. Pri neužívaní takejto liečby je predpoklad vysokého rizika vzniku opakovaných re-uzáverov tepien. V súčasnosti však nie sú dostupné žiadne výsledky randomizovaných klinických štúdií, ktoré by mohli tento predpoklad podporiť. Vyšetrenie angiológom, resp. cievnym chirurgom bez bližšieho určenia jeho načasovania bolo dňa 5.10.2012 podľa odporúčenia C. A. jednoznačne indikované, vzhľadom na bolesti ľavej hornej končatiny s cyanózou končiek prstov. Znalecká organizácia určila najpravdepodobnejší moment ustálenia zdravotného stavu menovanej pre účely posúdenia sťaženia spoločenského uplatnenia zo somatického hľadiska deň 30.10.2013. Na vypracovaní odborného vyjadrenia sa aktívne podieľal aj E. C. G. H., E., hematológ, odborný konzultant znaleckej organizácie, emeritný prednosta Kliniky hematológie a transfúziológie Jesseniovej lekárskej fakulty UK v Martine. Znalecká organizácia určila MUDr. Viktora Rekeňa, PhD. znalcom, ktorý môže komplexne potvrdiť správnosť tohto odborného vyjadrenia a podať ďalšie vysvetlenia či doplnenia.

Počas výsluchu znalca MUDr. Viktora Rekeňa, PhD. dňa 20.2.2025 uviedol, že napriek podávaniu kombinácie liekov na rozpustenie krvných zrazenín (kontinuálna antikoagulačná liečba heparínom a tiež do tepny podávaná liečba trombolitikom - streptokináza) a správnych chirurgických postupov, ktoré boli aplikované v dňoch 22.10.2012 a 23.10.2012, bolo u pacientky zaznamenané nelepšenie zdravotného stavu, čiže nasadená liečba nebola účinná. Ak by sme ale hypotetizovali a pripustili, že by sa žalobkyňi počas jej prvej hospitalizácie bolo vykonalo pohmatové vyšetrenie pulzácie na jednotlivých anatomických oblastiach jej ľavej končatiny a tiež napr. ultrazvukové vyšetrenie týchto ciev a finálne by sa na základe nejakého hypotetického nálezu nasadila liečba (pravdepodobne by išlo o liečbu nízko molekulárnym heparínom podávanú injekčne), dnes ex post nie je možné potvrdiť, že by táto liečba bola u žalobkyne účinná natoľko, že by sa zabránilo neskorším komplikáciám, keďže žalobkyňa mala v tom čase syndróm lepivých doštičiek a okrem toho aj iné pridružené rizikové faktory, ktoré vysoko pravdepodobne ovplyvňovali tzv. reológiu krvi (jej hustotu, resp. viskozitu) ale aj veľmi pravdepodobne nejaký bližšie nešpecifikovateľný chorobný proces, či poruchu na úrovni endotelu (t. j. vnútornej výstelky jej ciev). Znalecká organizácia analyzovala aj takú možnosť (opäť hypotetickú), že keby sa aj žalobkyňi v čase medzi 5. a 20. októbrom 2012 bolo bývalo vykonalo napr. hematologické vyšetrenie, tiež sa nedá potvrdiť, že by nasadená liečba s istotou zabránila neskorším komplikáciám. Ak by v danom čase hospitalizácie žalobkyne bolo bývalo vykonané nejaké vyšetrenie zamerané na cievy systém, tak znalec predpokladal, že by sa najprv indikovala konzervatívna liečba (neoperačná), a to podávaním liekov na

potlačenie zrážanlivosti krvi, resp. až rozpustenie už vzniknutého trombu. Avšak práve u pacientov so syndrómom lepivých doštičiek je táto liečba (antikoagulancia heparínového typu) neúčinná, čo sa v praxi môže prejavovať nelogicky; toto napríklad pozorovala aj konziliárna hematologička dňa 29.10.2012. Pacienti s diagnózou SPS by mali užívať inú ako antikoagulačnú liečbu, teda nie liečbu heparínom, ale preparáty odvodené od kyseliny acetylsalicylovej (ASA). Pacientka počas svojej hospitalizácie na chirurgickej klinike Fakultnej nemocnice Trnava nereagovala ani na antikoagulačnú a veľmi málo na trombolytickú liečbu, ktorá jej bola podávaná, pričom antiagreganciou (kam patrí ASA) by pravdepodobne účinkovali, ak by sa v tom čase vedelo o jej diagnóze a boli by sa nasadili. Žalobkyňa bola liečená dvojkombináciou obvyčajne veľmi dobre účinných liekov, a to že sa za daných okolností nepodal antiagregans by si netrúfal hodnotiť ako zjavný nesprávny postup v liečbe. V procese tvorby trombov u žalobkyne mohol zohrávať úlohu pokojne aj iný faktor, o ktorom my dnes ani nevieme a ten faktor sa mohol týkať nejakej poruchy na úrovni endotelu (výstelky cievnej steny). Znalec tým chcel zdôrazniť, že SPS mohol byť u žalobkyne pokojne asociovaný ešte s inou poruchou možno autoimunitného, možno iného pôvodu.

6. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že bolo povinnosťou žalobkyne preukázať tvrdenú skutočnosť, že podstatnou a nutnou príčinou amputácie jej ľavého predlaktia bolo oneskorené vykonanie indikovaných vyšetrení žalovanou, ktorých včasnosť by odvrátila s veľkou pravdepodobnosťou škodlivý následok. Ak by sme si však hypoteticky odmysleli žalobkyňou tvrdený hlavný predpoklad vzniku škody, teda v danom prípade by sa indikované vyšetrenia boli vykonali včas, škodlivému následku (amputácii) by sa s veľkou pravdepodobnosťou nezabránilo (neodpadol by škodlivý výsledok). Odborné vyjadrenie znaleckej organizácie forensic.sk spolupracujúcej s hematológom, na rozdiel od posudkov MUDr. Sokola a MUDr. Čerňana predložených žalobkyňou i C. I. predloženého žalovanou, ktorí sa k hematologickým nálezom žalobkyne odborne nevyjadrovali, i doplňujúci výsluch znalca MUDr. Rekeňa súd prvej inštancie vyhodnotil ako najpresvedčivejší, čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu a logickému, komplexnému odôvodneniu. Žalobkyňa v spore neuniesla dôkazné bremeno tvrdenia o príčinnej súvislosti, lebo ňou predložené dôkazy (žiadny zo znaleckých posudkov, ani výsluch znalca MUDr. Sokola, či rozhodnutia ÚDZS) nepreukázali uvedený predpoklad jej úspechu. Súkromné odborné vyjadrenie bolo do tohto konania vypracované znaleckou organizáciou forensic.sk a až výsluchom znalca z tejto organizácie na poslednom pojednávaní bola definitívne vyriešená najpodstatnejšia otázka tohto sporu, a to ne/existencia príčinnej súvislosti medzi nekonaním žalovanej (včasným neuskutočnením indikovaných vyšetrení) a škodou, ktorá vznikla žalobkyňi (amputácia ľavého predlaktia). Týmito cievnymi vyšetreniami, ktoré sa vykonali až po 12 dňoch od ich prvotnej indikácie, za ktorý oneskorený postup bola žalovanej uložená pokuta ÚDZS, by sa však s veľkou pravdepodobnosťou neodvrátila škoda spôsobená žalobkyňi, pretože nasadená antikoagulačná i trombolytická liečba (obvyčajne veľmi dobre účinná) jej nezabrala, avšak nie pre plynutie času, ale v dôsledku existencie vzácneho ochorenia tzv. syndrómu lepivých doštičiek (SPS) v kombinácii s doposiaľ nezisteným možným iným faktorom (autoimunitného či iného pôvodu). Znalec MUDr. Rekeň pri výsluchu tiež pripustil, že antiagregačná liečba (preparátmi odvodenými od kyseliny acetylsalicylovej - ASA) by bola pravdepodobne účinnejšia, ak by sa v čase predchádzajúcom amputácii vedelo o raritnej diagnóze žalobkyne. SPS bol však žalobkyňi diagnostikovaný až špecializovaným hematologickým vyšetrením rok po amputácii (mimo Fakultnej nemocnice Trnava, kde sa ani doposiaľ nevykonáva). Pričom znalec zdôraznil, že aj keby sa žalobkyňi v čase medzi 5. a 20. októbrom 2012 bolo bývalo hypoteticky vykonalo spomínané hematologické vyšetrenie, ani potom sa nedá potvrdiť, že by nasadená antiagregačná liečba s istotou zabránila neskorším komplikáciám. Znalec ďalej hypoteticky uvažoval, že ak by sa žalobkyňi počas predchádzajúcej hospitalizácie u žalovanej pred amputáciou bolo vykonalo odporúčané pohmatové vyšetrenie pulzácií na jednotlivých anatomických oblastiach jej ľavej končatiny a tiež napr. ultrazvukové vyšetrenie ciev a finálne by sa jej na základe nejakého hypotetického nálezu vtedy nasadila liečba (pravdepodobne by išlo o antikoagulačnú liečbu heparínom podávanú injekčne), nemožno potvrdiť, že by táto liečba u žalobkyňi bola natoľko účinná, že by sa zabránilo neskorším komplikáciám. Dôvodom bol ešte neznámy a u žalovanej nezistiteľný syndróm lepivých doštičiek a prípadné iné pridružené rizikové faktory, ktoré vysoko pravdepodobne ovplyvňovali hustotu krvi žalobkyne i chorobné procesy vnútornej výstelky jej ciev. Keďže odborným vyjadrením a doplňujúcim výsluchom znalca MUDr. Rekeňa bolo preukázané, že škoda vzniknutá žalobkyňi nebola s veľkou pravdepodobnosťou spôsobená nevykonaním indikovaných cievnych vyšetrení žalovanou (za ktoré jej bola uložená v správnom konaní pokuta), pretože žalobkyňa trpela vrodeným nezisteným vzácnym ochorením tzv. syndrómom lepivých doštičiek, ktorý značnou mierou (spoločne s ďalšími možnými aj doposiaľ nepoznanými faktormi) prispel k reakcii jej organizmu rezistentnej na štandardnú liečbu, ktorá by sa podľa predpokladu znalca nasadila žalobkyňi aj v rozhodnom období medzi 5. a 20.10.2012, avšak nebola by účinná. Chýbajúca príčina

súvislosť medzi amputáciou predlaktia žalobkyne (škodou) a nekonaním nemocnice (protiprávny úkon) bola primárnym dôvodom zamietnutia žaloby.

7. Súd prvej inštancie stranám náhradu trov konania nepriznal, pričom za existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania považoval skutočnosť, že výsledok komplikovaného sporu závisel od vyriešenia náročnej medicínskej otázky, posudzoval sa doteraz takmer 10 rokov, rozhodnutie o trovách podľa pomeru úspechu by neprimerane tvrdo zasiahlo neúspešnú stranu. Preto súd prvej inštancie aj s ohľadom na zmiernenie krivdy, ktorú žalobkyňa stále pociťuje voči žalovanej nemocnici, nepriznal úspešnej žalovanej a intervenientovi na jej strane ako poisťovní náhradu trov konania voči neúspešnej pacientke.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie označenom v záhlaví vo výroku o náhrade trov konania podal odvolanie intervenient na strane žalovanej z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d), f), h) Civilného sporového poriadku, s ktorým podaním odvolania žalovaná súhlasila. V odvolaní uviedol, že nesúhlasí s aplikáciou ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku, odôvodnenie rozsudku považuje za nepresvedčivé, keď sa súd prvej inštancie neysporiadal so všetkými námietkami žalovanej a intervenienta na strane žalovanej. V konaní neboli kumulatívne splnené dve podmienky: a) existencia dôvodu hodného osobitného zreteľa a b) výnimočné okolnosti. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. Súd prvej inštancie nepriznanie trov víťaznej strane sporu obmedzil na strohé konštatovanie o dopade rozhodnutia do sféry žalobkyne. Do úvahy treba brať tiež postoj strán sporu v súdnom konaní. Ak súd prvej inštancie založil aplikáciu ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku iba na úvahe o zmiernení krivdy, ktorú žalobkyňa pociťuje, mohol súd prvej inštancie zároveň prihliadnúť na čiastkové nároky, ktoré by zamietol (bolestné, mimoriadne navýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia) a prostredníctvom čiastkového moderačného práva priznať žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej čiastočnú náhradu trov konania. Intervenient na strane žalovanej navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie označenom v záhlaví v celom rozsahu podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedla, že pripustenie odborného vyjadrenia a následnej výpovede MUDr. Rekeňa ako dôkazov, ako aj vedenie konania počas zabezpečovania predmetných dôkazov, možno považovať za nezákonný postup súdu v rozpore s Čl. 5, 6, 16 a 17, § 153 a § 157 Civilného sporového poriadku a Čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie poskytol žalovanej a intervenientovi celkovo takmer 600 dní na predloženie odborného vyjadrenia. Odborné vyjadrenie, ktoré bolo ako dôkaz navrhnuté samotnou žalovanou v jej písomnom vyjadrení zo dňa 31.1.2023 a zo strany súdu prvej inštancie pripustené na pojednávaní konanom dňa 20.2.2023 a ktoré malo byť predložené najneskôr do ďalšieho pojednávania konaného dňa 22. 5. 2023, intervenient doručil stranám sporu a podľa jeho vyjadrení aj súdu až dňa 8.10.2024. Súd prvej inštancie žalobkyňi poskytol v roku 2022 na predloženie znaleckého posudku len 97 dní bez možnosti ďalšieho predĺženia tejto lehoty. To znamená, že žalovanej a intervenientovi prvoinštančný súd poskytol viac než 6-krát dlhšiu lehotu na predloženie odborného vyjadrenia, než poskytol žalobkyňi (ako slabšej strane sporu v zmysle Čl. 6 Civilného sporového poriadku) na predloženie znaleckého posudku, ktorý je z hľadiska náročnosti jeho prípravy a vypracovania omnoho zložitejším a komplexnejším dôkazom, ako je odborné vyjadrenie. Zo strany súdu prvej inštancie vyššie uvedeným postupom došlo k porušeniu Čl. 6 Civilného sporového poriadku, keďže súd prvej inštancie neposkytol žalobkyňi ako slabšej strane sporu zvýšenú ochranu a nezabezpečil rovné postavenie strán sporu. Žalobkyňi nebol rovnako poskytnutý dostatočný priestor na predkladanie dôkazov ohľadom preukázovania ňou tvrdených skutočností. Nemenej podstatnou skutočnosťou je, že dispozičné úkony žalobkyne boli nevyhnutné na preukázanie nárokov v rámci tohto konania (na rozdiel od odborného vyjadrenia forensic.sk, ktorým sa len potvrdilo to, čo už bolo v konaní preukázané). Súd prvej inštancie súčasne porušil aj ustanovenia Civilného sporového poriadku o sudcovskej koncentrácii konania. Ustanovenie § 153 Civilného sporového poriadku pritom bolo aplikované Okresným súdom Trnava aj v tomto konaní, avšak len vo vzťahu k žalobkyňi, keď súd poskytol žalobkyňi v roku 2022 na predloženie znaleckého posudku len 97 dní bez možnosti ďalšieho predĺženia tejto lehoty. Súd prvej inštancie nemal vôbec ako dôkaz pripustiť žalovanou a intervenientom navrhované odborné vyjadrenie z dôvodu jeho nepotrebnosti pre konanie a rozhodovanie vo veci. Súd prvej inštancie pripustil návrh žalovanej a intervenienta na vykonanie dokazovania odborným

vyjadrením napriek tomu, že príčinnú súvislosť mal za preukázanú. Príčinou amputácie ľavého predlaktia žalobkyne bolo neskoré diagnostikovanie cievneho uzáveru porušením postupu lege artis zo strany žalovanej, čo potvrdil znalec MUDr. Rudolf Sokol svojím znaleckým posudkom č. 19/2022, ako aj v rámci vypočutia na pojednávaní dňa 16.1.2023. Toto vyjadrenie MUDr. Sokola súd prvej inštancie uznal. Súd prvej inštancie pripustenie odborného vyjadrenia odôvodňoval procesnou opatnosťou, ktorou chcel predísť procesnej chybe vo forme nepripustenia dôkazu navrhnutého žalovanou a intervenientom. Podľa názoru žalobkyne však nevykonaním dôkazu, ktorý nemá priniesť žiadne nové skutočnosti relevantné pre konanie a rozhodnutie vo veci, k procesnej chybe dôjsť nemôže. Súd prvej inštancie nemal vôbec ako dôkaz pripustiť žalovanou a intervenientom navrhované odborné vyjadrenie, nakoľko pripustenie dôkazu nepotrebného pre konanie a rozhodovanie vo veci spôsobujúce prieťahy v konaní. Žalobkyňa poukázala na neefektivitu, pomalosť, nehospodárnosť a nesústredenú činnosť súdu prvej inštancie, ktoré zapríčiňovali prieťahy v konaní a spočívali predovšetkým v tom, že súd prvej inštancie päťkrát predlžoval lehotu na predloženie odborného vyjadrenia napriek pasivite strany žalovanej a intervenienta, respektíve tolerovanie ich úkonov, ktoré celkom zjavne predstavovali bezúspešné bránenie práva a viedli k nedôvodným prieťahom v konaní. Súd prvej inštancie odročoval pojednávania za účelom zabezpečenia odborného vyjadrenia bez ustanovenia lehoty na predloženie odborného vyjadrenia pred termínom pojednávania. Súd prvej inštancie uznesením (vyneseným na pojednávaní konanom dňa 23.11.2023) odročil pojednávania na termín 29.1.2024, súd prvej inštancie síce žalovanej a intervenientovi ustanovil lehotu na doručenie odborného vyjadrenia do 29.12.2023, teda pred konaním ďalšieho pojednávania, avšak „sankciu“ spojenú s nedodržaním tejto lehoty v podobe neprihliadnutia na tento dôkaz spájal až s nepredložením odborného vyjadrenia do termínu ďalšieho pojednávania dňa 29.1.2024. Tým sa ustanovenie lehoty pred konaním ďalšieho pojednávania minulo s cieľom, ktorým je efektívne vedenie konania. Pripustenie odborného vyjadrenia a následnej výpovede MUDr. Rekeňa ako dôkazov, ako aj vedenie konania počas zabezpečovania predmetných dôkazov, možno považovať za nezákonný postup súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie znemožnil žalobkyňi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobkyňa v konaní preukázala existenciu príčinnej súvislosti medzi amputáciou predlaktia žalobkyne (škodou) a nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti zo strany žalovanej (protiprávnym úkonom), a to už v konaní na súde prvej inštancie pred vrátením veci Krajským súdom v Trnave. Súhrn jednotlivých dôkazov žalobkyňa uviedla do tabuľky v odvolaní. MUDr. Sokol v znaleckom posudku konštatoval vysokú pravdepodobnosť, že k amputácii došlo v dôsledku nevykonania doporučených potrebných vyšetrení počas hospitalizácie v dňoch 8.-9.10.2012, predmetný záver potvrdil aj v rámci výsluchu na pojednávaní konanom dňa 16.1.2023, okrem iného, uviedol, že pri včasnej liečbe bolo možné predísť amputácii, a to bez ohľadu na jej príčinu a existenciu syndrómu lepivých doštičiek (SPS), keďže podľa jeho slov v cievnej chirurgii nie je dôležité, čo spôsobilo upchatie ciev, ale rýchlo zachrániť končatinu a až potom analyzovať, čo to spôsobilo. Žalobkyňi sa teda najneskôr predložením znaleckého posudku č. 19/2022 vypracovaného zo strany MUDr. Rudolfa Sokola, MPH, podarilo preukázať príčinnú súvislosť s vysokou mierou pravdepodobnosti. Závery MUDr. Sokola o negatívnom vplyve oneskorenia v liečbe žalobkyne v dôsledku porušenia povinnosti žalovanej a tým pádom aj o existencii príčinnej súvislosti v danom prípade podporujú aj dôkazy predložené samotnou žalovanou a intervenientom. Súd prvej inštancie opomenul dôležité závery vyplývajúce z odborného vyjadrenia, v zmysle ktorých neuskutočnenie indikovaného cievneho vyšetrenia v dňoch 8. a 9.10.2012 viedlo k oneskorenej diagnostike trombózy o 10 až 12 dní, čo spôsobilo nielen progresiu trombózy, ale aj následnú neúčinnosť farmakologickej (antikoagulačnej a trombolytickej) a chirurgickej liečby, nie sú dostupné žiadne výsledky klinických štúdií, ktoré by mohli podporiť predpoklad, že prítomnosť SPS mohla mať negatívny vplyv na účinnosť antikoagulačnej liečby tepnovej trombózy. Zároveň súd prvej inštancie oprel svoje rozhodnutie o neistú domnienku, o správnosti ktorej vyjadril forensic.sk pochybnosti, keď v odbornom vyjadrení uviedol, že nie sú dostupné žiadne výsledky klinických štúdií potvrdzujúce negatívny vplyv SPS na účinnosť antikoagulačnej liečby. Nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie následne mali za následok, že súd prvej inštancie vec posúdil nesprávne aj z (procesno) právneho hľadiska, keď dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala relevantnú príčinnú súvislosť s dopadom na zodpovednosť žalovanej. Žalobkyňa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/25/2019 zo dňa 24.2.2022, nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 716/2016 zo dňa 24.10.2017, sp. zn. III. ÚS 409/2021 zo dňa 14.12.2021 a v tabuľke sumarizovala dôkazy, ktoré s vysokou mierou pravdepodobnosti preukazujú existenciu príčinnej súvislosti medzi amputáciou predlaktia žalobkyne (škodou) a nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti zo strany žalovanej (protiprávnym úkonom). Žalobkyňa vo vzťahu k príčinnej súvislosti uniesla dôkazné bremeno, pričom súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a

rozsudok, ktorým bola žaloba zamietnutá, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa námietku premlčania vznesenú tak zo strany žalovanej, ako aj zo strany intervenienta popiera, rozporuje a považuje ju za neodôvodnenú. Žalobkyňa považuje celý svoj nárok uplatnený v tomto konaní za uplatnený v rámci premlčacej lehoty a pridrižiava sa svojich predošlých písomných podaní v danej veci. Bodové hodnotenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne bolo obsiahnuté v troch znaleckých posudkoch, výška náhrady za bolesť za jeden bod predstavuje v danej veci 15,72 eur, výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia za jeden bod predstavuje v danej veci 15,72 eur. Žalobkyňa vyslovila názor, že v jej prípade ide o prípad hodný osobitného zreteľa, keďže má žalobkyňa v dôsledku amputácie výrazne sťaženú možnosť uplatnenia sa na trhu práce. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. K odvolaniu žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie označenom v záhlaví sa vyjadril intervenient na strane žalovanej. Vo vyjadrení uviedol, že súd prvej inštancie správne právne vec posúdil a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, čím prijal zákonný a právne udržateľný rozsudok. Pokiaľ žalobkyňa namieta, že žalovaná a intervenient na strane žalovanej mali dlhší čas na predloženie odborného vyjadrenia, táto skutočnosť sama osebe neznamená porušenie rovnosti strán sporu v civilnom sporovom konaní. Rozdielne okolnosti a objektívne dôvody (náročnosť riešenia znaleckého úkonu, kapacitné obmedzenia znaleckej organizácie a špecifiká odboru) môžu podmieniť aj rozdielne časové rámce na vyhotovenie odborného podkladu. Žalobkyňi nebolo v žiadnom prípade odňaté, ani obmedzené právo na reakciu či vyjadrenie sa, bola riadne oboznámená s obsahom odborného vyjadrenia a mohla sa k nemu vyjadriť, čo aj v konaní urobila. Súd nie je povinný uprednostniť tú stranu, ktorá má slabšiu procesnú pozíciu, ak dôkazy preukazujú opak. V tomto prípade Odborné vyjadrenie č. 93/2024 znaleckej organizácie forensic.sk ozrejmiло, že rozhodujúcim faktorom vzniku škody bol syndróm lepivých doštičiek - závažná hematologická porucha, ktorá mala zásadný vplyv na priebeh liečby a znemožnila záchranu končatiny žalobkyne, a to bez ohľadu na medicínsky postup. Odborným vyjadrením ako aj výsluchom MUDr. Viktora Rekeňa, PhD. ako znalca bolo v konaní preukázané, že aj skôr vykonané indikované vyšetrenia a nasadená liečba žalobkyňi by s najväčšou pravdepodobnosťou neúčinkovali s prihliadnutím na vývoj jej zdravotného stavu po nasadení liečby, ktorý sa nezlepšil. Uvedené znamená, že škodlivým následkom by sa zabrániť nepodarilo. V konaní nebola žalobkyňou preukázaná príčinná súvislosť medzi opomenutím žalovanej a následkami žalobkyne vo forme zdravotných komplikácií. Hoci aj žalobkyňa v konaní predkladala dôkazy v podobe znaleckých posudkov, nepodarilo sa jej na ich podklade preukázať, že ak by počas hospitalizácie žalobkyne u žalovanej bolo vykonané cievne vyšetrenie, tak by následne nasadená antikoagulačná liečba žalobkyňi účinkovala. Žalobkyňa v odvolaní rozdeľuje dôkazy na zákonné a nezákonné, pričom však úplne izoluje pre konanie zásadnú skutočnosť - existenciu SPS. Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pri ukladaní pokuty žalovanej ani nemá právomoc skúmať existenciu príčinnej súvislosti medzi pochybením žalovanej a poškodením zdravia žalobkyne. Odborné závery MUDr. Rudolfa Sokola, MPH rovnako uvádzali, že liečba žalobkyne sa začala neskoro a príznaky žalobkyne neboli rozpoznané správne a včas. MUDr. Rudolf Sokol, MPH vo svojom posudku sa iba okrajovo zaoberal hematologickým nálezom potvrdeným dňa 3.10.2013 - syndróm SPS, pričom uviedol, že je to porucha funkcie doštičiek pri zrážaní krvi v zmysle zvýšenej tvorby zrazenín vplyvom zhlukov doštičiek, ktoré svojimi patologickými vlastnosťami môžu spôsobiť uzáver cievy napriek správne nastavenej liečbe, čo mohlo byť aj v danom prípade v roku 2012. MUDr. Rudolf Sokol, MPH vo svojej výpovedi konštatoval, že syndróm SPS, diagnostikovaný žalobkyňi až rok po amputácii končatiny, mohol spôsobiť napriek správne nastavenej liečbe uzáver jej cievy vedúci k amputácii. Dôkazy, na ktoré poukazovala žalobkyňa, v žiadnom prípade nepreukazujú existenciu príčinnej súvislosti medzi pochybením žalovanej a škodou na strane žalobkyne. Intervenient na strane žalovanej navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. K odvolaniu žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie označenom v záhlaví sa vyjadrila žalovaná. Vo vyjadrení uviedla, že všetky skutkové a právne tvrdenia žalobkyne v odvolaní popiera a obsah rozsudku považuje za dostatočný. Žalobkyňa ako dominus litis bola povinná uniesť dôkazné bremeno z tohto uplatneného hmotnoprávneho titulu, pričom nešlo o súdny spor so slabšou stranou v zmysle Civilného sporového poriadku. Žalobkyňa má povinnosť tvrdenia a skutkového podloženia takéhoto tvrdenia, pričom musí byť skutkový dej natoľko ustálený, aby bolo možné bez pochybností žalobný nárok priznať. Žalobkyňa sa sama skutkovo a procesne diskvalifikovala tým, že sa výlučne sekundárne stavia do pozície procesne slabšej strany popierajúcej najmä vedľajšie tvrdenia. Žalovaná

naopak namietala, že procesná obrana žalobkyne v rámci podania predmetného odvolania je zásahom do rovnosti a kontradiktórnosti konania práve konaním požadovaným v odvolaní. Žalovaná poskytla všetky dostupné podklady, ktoré mal k dispozícii a skutkovo relevantným spôsobom preukázala, že konala v súlade s platnou právnou úpravou. Tvrdenia žalobkyne boli vecne a logicky žalovanou v dostatočnej miere skutkovo a právne popreté. Žalovaná objektívne nezapríčinila žiadny z prieťahov v konaní a ani objektívne nikdy nemala záujem predlžovať súdne konanie. Žalobkyňa sa nemôže domáhať upretia procesných práv žalovanej alebo intervenienta na strane žalovanej len z dôvodu, že navrhované dôkazy, ktoré sú skutkovo významné pre súdne konanie, sú pre žalobkyňu obsahovo nepriaznivé. Žalobkyňa považuje dôkazy vykonané súdom prvej inštancie za nezákonné výlučne z dôvodu ich procesnej zdĺhavosti a procesného prevedenia znaleckou organizáciou, súdom, žalovanou a intervenientom na strane žalovanej bez akejkoľvek vecnej relevancie. Dĺžka zabezpečenia označeného dôkazného prostriedku, ktorá objektívne nie je ovplyvnená stranou sporu ako aj namietaná neefektívnosť postupu súdu pri poskytovaní lehoty, nie sú stotožniteľné s odvolacím dôvodom, ktoré by zapríčiňovali akúkoľvek zmenu v správnom rozhodnutí v rozsudku súdom prvej inštancie. Z doplneného dokazovania je zrejmé, že sa výrazným spôsobom prerušila až vylúčila predtým skutkovo nepodložená príčinná súvislosť medzi škodou popisovanou žalobkyňou v podobe amputácie ruky od ľavého predlaktia v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti žalovanou. Inak povedané, skutkovo sa zistili také skutočnosti o žalobkyňi a jej ojedinelom ochorení (SPS), ktoré nielenže vylučovali správnosť a dostatočnosť pôvodne tvrdenej farmakologickej liečby žalobkyňou označenými dôkazmi ale zároveň sa spochybnila skutočnosť v možnom odhalení a diferencovaní takto ojedinelého ochorenia v podmienkach žalovanej v žalobkyňou označenom čase poskytovania zdravotnej starostlivosti. Žalobkyňa sa žalobou domáha nároku z titulu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, pričom súd prvej inštancie sa zaoberal všetkými podstatnými okolnosťami, ktoré sú nevyhnutné k preskúmaniu správnosti postupu žalovanej v príčinnej súvislosti s týmto žalobným nárokom. Žalobkyňou prezentované skutočnosti v odvolaní sú výlučne subjektívnymi tvrdeniami žalobkyne, so značnou skutkovou nedostatočnosťou v odbornosti, chronológii a vecnej úplnosti spracovania, ktorá je komplexne bez objektívnej relevancie na právne a skutkové posúdenie veci súdom prvej inštancie. Oslabenie príčinnej súvislosti, ktoré bolo pôvodne nedostatočne podložené, sa tak natoľko oslabilo, že skutkovo a právne a aj logicky sa žalobný nárok žalobkyne stal neudržateľným. Vzhľadom na existenciu ochorenia (SPS) u žalobkyne, ktorá bola diagnostikovaná až ex post po poskytnutí zdravotnej starostlivosti žalovanou, je podľa právneho názoru žalovanej zrejmé, že súd prvej inštancie nevyžadoval od žalobkyne v tomto konaní preukázanie príčinnej súvislosti v stupni absolútnej istoty, avšak ako obligatórnu náležitosť bol povinný ju skúmať a požadovať od žalobkyne v primeranej miere, ktorú však žalobkyňa nedokázala dostatočne skutkovo ustáliť. Poskytnutie zdravotnej starostlivosti žalovanou bolo tak bez akejkoľvek skutkovo podloženej príčinnej súvislosti vo vzťahu k následkom, ktoré žalobkyňa v konaní opísala a následne aj vyčíslila. Žalobkyňa v odvolaní uviedla viaceré najmä skutkové okolnosti veci, ktoré sú nepreskúmateľné, nepreukázané, sporné a v tomto odvolacom konaní ich nemožno ani objektívne aplikovať. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. K vyjadreniu žalovanej a intervenienta na strane žalovanej k odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalobkyňa. Vo vyjadrení uviedla, že vyjadrenie žalovanej je zmätočné, neprehľadné a súčasne opomínajúce a skresľujúce fakty, žalobkyňa svoje odvolanie riadne odôvodnila, špecifikovala odvolacie dôvody, pod ktoré v jednotlivých častiach odvolania subsumovala konkrétne vytýkané pochybenia súdu prvej inštancie. Časť vyjadrenia žalovanej je založená na nepravdivej premise, že Krajský súd v Trnave v uznesení č. k. 24Co/145/2019-396 ako odvolací súd požadoval doplniť dokazovanie. Odvolací súd požadoval, len aby sa súd prvej inštancie vysporiadal s argumentáciou strán sporu a v konaní predloženými dôkazmi a svoje rozhodnutie vo veci náležite a zrozumiteľne odôvodnil. Žalobkyňa totiž vo svojom odvolaní poukázala na fakt, že v tomto konaní preukázala existenciu príčinnej súvislosti medzi amputáciou predlaktia žalobkyne (škodou) a nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti zo strany žalovanej (protiprávnym úkonom), a to už v konaní na súde prvej inštancie pred vrátením veci Krajským súdom v Trnave. S ohľadom na tieto skutočnosti žalobkyňa od počiatku namietala pripustenie návrhu žalovanej na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom alebo odborným vyjadrením. Žalobkyňa v odvolaní dostatočne opísala, v čom spočíval nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie a porušenie jej práva na spravodlivý proces, a to najmä tým, že súd prvej inštancie neodôvodnene a opakovane toleroval pasivitu žalovanej a intervenienta na strane žalovanej. Žalovaná opomína fakt, že žalobkyňi ako pacientke v medicínskom spore v zmysle rozhodovacej praxe ústavného súdu postavenie slabšej strany nespochybniteľne prislúcha, čo sa snaží žalovaná spochybniť. Príčinná súvislosť bola

zo strany žalobkyne dokázaná už dôkazmi predloženými v konaní na súde prvej inštancie, najneskôr však predložením Znaleckého posudku č. 19/2022 vypracovaného zo strany MUDr. Rudolfa Sokola, MPH, ktorými sa preukázala príčinná súvislosť s vysokou mierou pravdepodobnosti. Porušením právnej povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne, sa o vyše 14 dní oneskorilo zistenie trombózy u žalobkyne, ktorá sa počas tohto oneskorenia rozvinula u žalobkyne do takej miery, že amputácia ľavého predlaktia žalobkyne bola nevyhnutná. Vyššie uvedené závery MUDr. Rudolfa Sokola, MPH, potvrdzuje aj vyjadrenie E. C. C. B., J. a odborné vyjadrenie forensic.sk. Súd prvej inštancie dôkazy, a to vyjadrenia všetkých odborníkov o podstatnom negatívnom vplyve oneskorenia diagnostiky trombózy na progresiu trombózy a na účinnosť farmakologickej a chirurgickej liečby s tým, že SPS mohla mať len hypoteticky vplyv na účinnosť jednej zložky liečby, ktoré majú zásadný význam pre posúdenie existencie príčinnej súvislosti v danom prípade, pri rozhodovaní vo veci samej nezohľadnil, respektíve na ich základe dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (že kvôli SPS by sa amputácii nepredišlo ani pri poskytnutí správnej liečby). Nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie následne mali za následok, že súd prvej inštancie vec posúdil nesprávne aj z právneho hľadiska. Žalobkyňa sa nestotožňuje s tvrdeniami a námietkami intervenienta na strane žalovanej uvedenými v jeho vyjadrení a považuje ich za nedôvodné, pričom žalobkyňa aj z dôvodu účelnosti a hospodárnosti konania poukazuje a plne sa pridriava svojich doterajších vyjadrení a písomných podaní v danej veci. Žalobkyňa zotrvala na svojom odvolacom návrhu.

13. K vyjadreniu žalobkyne k vyjadreniu žalovanej a intervenienta na strane žalovanej k odvolaniu žalobkyne sa vyjadriala žalovaná. Vo vyjadrení uviedla, že obsah rozsudku súdu prvej inštancie považuje za dostatočný, zrozumiteľný a skutkovo a právne riadne odôvodnený. Súd prvej inštancie sa dostatočne a vyčerpávajúco skutkovo a právne zaoberal meritom veci, pričom pochybnosti uvádzané žalobkyňou v odvolaní ako aj v replike nemajú skutkový a ani právny základ a objektívne nie sú dôvodné na spochybnenie postupu a správnosti prijatých záverov v zmysle označených odvolacích dôvodov. Žalovaná zdôraznila, že aj samotný postup posúdenia jednotlivých obligatórnych náležitostí má svoje skutkové a právne predpoklady, ktoré je nevyhnutné rešpektovať. Napríklad ani príčinnú súvislosť nemožno umelo izolovať a gradovať, ale je nevyhnutné rešpektovať fakt, že nie každá príčina je pôvodcom konkrétneho následku (najmä ak je potenciálnych príčin a podstatných okolností prítomných viac). Doterajšie skutočnosti ako aj ustálený skutkový a právny stav veci nie sú dostatočné na preukázanie ako porušenia povinnosti žalovanou, tak preukázania príčinnej súvislosti medzi týmto sporným porušením povinnosti žalovanou a zodpovednostným následkom. Žalovaná zotrvala na svojom odvolacom návrhu.

14. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

16. Ako prvá žalobkyňa v odvolaní namietala porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré malo spočívať v tom, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo zabezpečené rovné postavenie strán sporu, bola porušená zásada kontradiktórnosti, pripustenie odborného vyjadrenia ako dôkazu bolo nezákonné a súd prvej inštancie neefektívne postupoval pri ustanovovaní lehoty na predloženie odborného vyjadrenia.

17. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

18. Žalobkyňa namietala porušenie zásady kontradiktórnosti prístupom súdu prvej inštancie, keďže súd prvej inštancie neaplikoval ustanovenie § 153 Civilného sporového poriadku na predkladanie odborného vyjadrenia zo strany žalovanej a intervenienta na strane žalovanej. V tejto súvislosti žalobkyňa tiež argumentovala neefektívnym postupom súdu prvej inštancie pri predložení odborného vyjadrenia, keďže súd prvej inštancie päťkrát predĺžil lehotu na predloženie odborného vyjadrenia. Z odvolacej argumentácie žalobkyne vyplýva námietka, že súd prvej inštancie neuplatnil inštitút sudcovskej koncentrácie konania voči odbornému vyjadreniu predloženému intervenientom na strane žalovanej dňa 8.10.2024, hoci súd prvej inštancie pôvodne určil na pojednávaní konanom dňa 23.3.2023 lehotu na jeho predloženie do 22.5.2023, pričom následne päťkrát predĺžil lehotu na jeho predloženie. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vysvetlil pripustenie vykonania tohto dôkazu náročnosťou a zložitou dokazovanou s ohľadom na raritnú diagnózu žalobkyne, zaťaženosť znaleckej organizácie forensic.sk poskytujúcej stanoviská v oblasti medicíny pre celé územie krajiny (ods. 8. napadnutého rozsudku).

19. „Keďže sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy, spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku i obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 530/2018 z 15. novembra 2018).“ Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné pre rozhodnutie vo veci. „Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 52/03 z 12. marca 2003).“

20. Procesné úkony nesmú viesť k prieťahom v konaní (Čl. 5 Civilného sporového poriadku). Účelom a zmyslom koncentrácie konania je prispieť k rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a motivačne pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas. Zásada koncentrácie konania sa uplatňuje v dvoch podobách, a to ako koncentrácia vhodná (§ 153 - sudcovská koncentrácia konania) a koncentrácia nutná (§ 154 - zákonná koncentrácia konania). Sudcovská koncentrácia konania je v diskrečnej právomoci súdu. Zákonná koncentrácia konania je pre súd a strany sporu obligatórna. Súd prvej inštancie v závislosti od okolností prejednávaneho prípadu v rámci svojej kompetencie sa rozhodol vykonať dôkazy navrhnuté žalovanou a intervenientom na strane žalovanej po uplynutí lehoty určenej súdom, v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil dôvody tohto svojho postupu pre ospravedlnenie omeškaného procesného úkonu, a preto odvolací súd nevzhladol v tomto postupe súdu prvej inštancie pochybenie. Podľa názoru odvolacieho súdu odvolacia námietka žalobkyne založená na nesplnení povinnosti súdu prvej inštancie skoncentrovať konanie, nemohla vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obstať.

21. Ďalej žalobkyňa namietala nezákonnosť pripustenia odborného vyjadrenia ako dôkazu v konaní z dôvodu jeho nepotrebnosti pre konanie a rozhodovanie vo veci, nakoľko súd prvej inštancie už na pojednávaní konanom dňa 20.2.2023 prezentoval názor, že príčinná súvislosť je daná.

22. Strany sporu disponujú procesným právom spočívajúcom v uplatňovaní prostriedkov procesného útoku alebo procesnej obrany, a to až do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 Civilného sporového poriadku), pričom toto nadväzuje na záverečné reči (§ 182 Civilného sporového poriadku) a predchádza vyhláseniu rozsudku (§ 182 v spojení s § 219 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Zároveň na tieto môže súd prihliadnuť aj vtedy, ak neboli uplatnené včas (§ 153 ods. 2 Civilného sporového poriadku). V súvislosti s namietanými nedostatkami v procese dokazovania odvolací súd zdôrazňuje, že posudzovanie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 Civilného sporového

poriadku) a nie strán sporu. Súd nie je v konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 Civilného sporového poriadku), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (Čl. 11 ods. 4 Civilného sporového poriadku). Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením. Navyše súd môže dať stranám i inak najavo, akú skutkovú otázku a z akého dôvodu rieši. Pokiaľ súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 20.2.2023 uviedol, že má za to, že príčinná súvislosť je daná, nie je viazaný týmto svojim predbežným záverom vo vzťahu k skutkovej stránke veci a k dokazovaniu. Z postupu súdu prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 20.2.2023 i dňa 23.3.2023 je zjavné, že vzhľadom na Podanie žalovanej zo dňa 30.1.2023 jej bude umožnené predložiť odborné vyjadrenie, resp. súkromný znalecký posudok k skutočnostiam uvedeným v tomto podaní ohľadom príčin vzniku cievného uzáveru vzhľadom na zdravotný stav pacienta (teda syndróm lepivých doštičiek), nakoľko vo veci vypočutý znalec MUDr. Sokol uviedol, že sa k liečbe syndrómu lepivých doštičiek nemôže vyjadriť, keďže nie je hematológ. Tento postup súdu prvej inštancie nadväzoval na úkony žalovanej a intervenienta na strane žalovanej, ktorí obaja navrhli doplniť dokazovanie (žalovaná - v písomnom podaní zo dňa 30.1.2023, na pojednávaní konanom dňa 20.2.2023, intervenient na strane žalovanej - na pojednávaní konanom dňa 20.2.2023) aj odborným vyjadrením hematológa k vplyvu syndrómu lepivých doštičiek na účinnosť liečby žalobkyne, a to v nadväznosti na zistenia, ktoré vyplynuli z výsluchu znalca MUDr. Rudolfa Sokola na pojednávaní konanom dňa 16.1.2023. Zároveň súd prvej inštancie umožnil žalobkyni adekvátne reagovať na túto procesnú situáciu, nepochybne jej tiež vytvoril priestor, aby reagovala na obsah predloženého odborného vyjadrenia. Postup súdu prvej inštancie pri vykonávaní dôkazov nebol prekvapivý, či nepredvídateľný. Odvolací súd konštatuje, že zmena stanoviska súdu prvej inštancie k navrhovaným dôkazom nemala za následok zásah do práva na súdnu ochranu, keďže žalobkyňa nediskvalifikovala z možnosti uplatňovať jej procesné práva priznané Civilným sporovým poriadkom, pričom strany sporu súd prvej inštancie oboznámil, že doplní dokazovanie a z akých dôvodov doplní dokazovanie. Odvolacia námietka žalobkyne o nezákonnosti pripustenia odborného vyjadrenia ako dôkazu v konaní nie je opodstatnená.

23. Žalobkyňa tiež namietala porušenie rovného postavenia strán sporu z dôvodu, že súd prvej inštancie poskytol žalobkyni lehotu na predloženie znaleckého posudku 97 dní bez možnosti predĺženia a žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej poskytol lehotu na predloženie odborného vyjadrenia takmer 600 dní.

24. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). Obsahom princípu vyjadreného v Článku 6 Civilného sporového poriadku je rovnosť subjektov jednej skupiny procesnoprávných vzťahov, a to procesnoprávných vzťahov vznikajúcich medzi sporovými stranami. V procesnoprávnej rovine predstavuje princíp rovnosti sporových strán základný postulát, podľa ktorého žiadna zo sporových strán (bez ohľadu na to, či ide o osobu fyzickú alebo osobu právnickú) nemá vo vzťahu k protistrane iné než rovnocenné postavenie. Znamená to, že žiadna sporová strana nie je akýmkoľvek spôsobom nadradená druhej sporovej strane (princíp kontradiktórneho súkromnoprávného sporu si práve vyžaduje dve proti sebe stojace sporové strany). Pokiaľ by súd poskytol jednej zo strán sporu súčinnosť nad rozsah vymedzený zákonom, mohol by sa dopustiť porušenia princípu rovnosti strán sporu.

25. Žalobkyňa bola vyzvaná súdom prvej inštancie Výzvou zo dňa 25.3.2022 na doplnenie skutkových tvrdení, na ktorú výzvu reagovala Podaním zo dňa 6.5.2022 so žiadosťou o predĺženie lehoty na vyjadrenie do 6.6.2022 s tým, že oslovila viacerých znalcov na vypracovanie znaleckého posudku, ktorým by podporila svoje tvrdenia o príčinnej súvislosti medzi tvrdeným porušením povinnosti žalovanej a škodou na zdraví žalobkyne, Podaním zo dňa 25.5.2022 žalobkyňa požiadala o predĺženie lehoty na vyjadrenie do 20.6.2022 s tým, že má potvrdené vypracovanie znaleckého posudku v druhej polovici júna a dňa 29.6.2022 predložila žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie Znalecký posudok č. 19/2022 spolu s Vyjadrením zo dňa 29.6.2022.

26. Žalobkyňa videla porušenie princípu rovnosti zbraní v tom, že súd prvej inštancie jej určil lehotu podstatne kratšiu lehotu na predloženie znaleckého posudku ako žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej. Takéto chápanie porušenia princípu rovnosti zbraní zo strany žalobkyne je

príliš formalistické, keďže uvedený princíp je nevyhnutné posúdiť funkčne a komplexne a doplniť ho i princípom kontradiktórnosti (viď vyššie). Opakované predĺženie lehoty žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej na predloženie odborného vyjadrenia bez ďalšieho neznamená selektívny prístup k stranám sporu za situácie v uvedenom spore, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku primerane vysvetlil dôvodnosť tohto svojho postupu. Ako už odvolací súd uviedol, aplikácia sudcovskej koncentrácie v konaní nie je povinná, jedná sa o možnosť a nie povinnosť jej uplatnenia zo strany súdu. Je ponechané na úvahe súdu, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní alebo uplatní procesnú sankciu v tom, že na konkrétny procesný úkon prihliadať nebude. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo obom stranám umožnené predložiť návrhy na doplnenie dokazovania vrátane vlastného súkromného znaleckého posudku, resp. odborného vyjadrenia, pričom sa jednalo o dôkazy podporujúce ich tvrdenia, každej strane sporu bolo umožnené zásadne reagovať na realizáciu všetkých procesných oprávnení protistrany v záujme zabezpečenia negácie prostriedkov procesnej obrany, či útoku v medziach stanovených Civilným sporovým poriadkom. Vzhľadom na vyššie uvedené tak dlhšia lehota na predloženie dôkazu pre jednu zo strán sporu v preskúmanom prípade nie je porušením všeobecných záruk spravodlivého prejednanía veci pred súdom, medzi ktoré patrí i zásada rovnosti zbraní.

27. K odvolacej námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie jej neposkytol ochranu ako slabšej strane sporu (odvolávajúc sa na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 716/2016 z 24. októbra 2017) odvolací súd uvádza, že v konaní pred súdom prvej inštancie neboli na žalobkyňu kladené neúmerné nároky v rámci dokazovania a ani sama žalobkyňa netvrdila, že by jej bolo znemožnené presadzovanie jej hmotnoprávných nárokov pre objektívne neprekonateľné dôkazné problémy. Ochrana žalobkyne (poškodenej) ako slabšej strany vo vzájomnom postavení lekár a pacient neznamená, že súd je povinný aktívne vyhľadávať dôkazy až dovtedy, kým sa nepodarí preukázať dôvodnosť požiadavky poškodenej a rozhodnúť v jej prospech. Skutočnosť, že súd prvej inštancie pripustil doplnenie dokazovania navrhnuté žalovanou a intervenientom na strane žalovanej za účelom preukázania, že škodu žalovaná nezavinila, nie je narušením spravodlivej rovnováhy medzi dotknutými subjektmi. Žalobkyňa nebola v stave dôkaznej núdze, kedy by bolo potrebné asymetricky vyvažovať vzájomne postavenie subjektov lekár a pacient. Napokon žalobkyňa bola počas celého súdneho konania zastúpená advokátom s kvalifikovanými predpokladom o znalosti procesných práv a povinností, teda jej odvolacia námietka, že súd prvej inštancie jej neposkytol žalobkyňi ochranu ako slabšej strane sporu, nie je náležitá.

28. Odvolací súd uzatvára, že zo strany súdu prvej inštancie žalobkyňou namietaným postupom nedošlo na strane žalobkyne k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Ďalej bolo podstatou odvolacej argumentácie žalobkyne namietanie, že napadnutý rozsudok trpí skutkovými vadami, nakoľko súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov a v dôsledku väd v skutkových zisteniach vec aj nesprávne právne posúdil.

30. Pokiaľ sa žalobkyňa vo vzťahu k skutkovým zisteniam odvoláva na ostatné zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu č. k. 24Co/145/2019-396 zo dňa 8. septembra 2020, keď v odvolaní uvádza, že Krajský súd v Trnave neuviedol, že by príčinná súvislosť neexistovala, je jej odvolacia argumentácia nenáležitá. Odvolací súd totiž v ostatnom zrušujúcom uznesení uviedol, že preskúmaný (prvý) rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný (mimo iného) aj pre absenciu náležitého sumárneho posúdenia skutkových zistení a navyše súd prvej inštancie po zrušení a vrátení mu veci na ďalšie konanie doplnil pomerne rozsiahlo dokazovanie.

31. Žalobkyňa v odvolaní uvádzala, že preukázala existenciu príčinnej súvislosti medzi amputáciou jej predlaktia a nesprávnym poskytnutím zdravotnej starostlivosti zo strany žalovanej, a to Znaleckým posudkom č. 19/2022 vypracovaným znalcom MUDr. Rudolfom Sokolom. MPH a jeho výsluchom, pričom súd prvej inštancie opomenul dôležité závery vyplývajúce z Odborného vyjadrenia č. 93/2024 vypracovaného Inštitútom forenzných medicínskych expertíz s.r.o.

32. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ.

33. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska

pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiaci úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

34. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalobkyňou v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

35. S poukazom na dôvody súdu prvej inštancie pre zamietnutie žaloby a na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobkyne, spornou a odvolaním nastolenou otázkou bola existencia príčinnej súvislosti medzi škodou na zdraví žalobkyne (amputáciou predlaktia ľavej hornej končatiny) a protiprávnym konaním žalovanej (nevykonanie rozlišovacích diagnostických vyšetrení počas hospitalizácie v dňoch 8. a 9.10.2012). V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že otázka vzťahu príčiny a následku medzi protiprávnym konaním a škodou, teda či v konkrétnom prípade takáto súvislosť existuje alebo neexistuje, je otázkou dostatku, či naopak nedostatku skutkových zistení.

36. K odvolacej námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne ne/existence príčinnej súvislosti odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o ne/preukázanie príčinnej súvislosti ako jedného z predpokladov zodpovednosti za škodu, v nadväznosti na skutkové zistenia súdu prvej inštancie založené na dôkazoch navrhnutých oboma stranami sporu, tu k záverom súdu prvej inštancie ťažko niečo dodať. Vo vzťahu k tejto argumentácii žalobkyne v odvolaní ohľadne obsahu predloženého Znaleckého posudku č. 19/2022, obsahu výsluchu znalca MUDr. Rudolfa Sokola, MPH, obsahu Odborného vyjadrenia č. 93/2024, obsahu výsluchu znalca MUDr. Viktora Rekeňa, PhD. je nutné v zhode so súdom prvej inštancie konštatovať, že v konaní nebola preukázaná jednoznačná príčinná súvislosť medzi porušením povinností žalovanej a škodou na zdraví žalobkyne a odvolací súd poukazuje na presvedčivé odôvodnenie preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie v odsekoch 31., 33., 34., pričom v zhode so súdom prvej inštancie má za to, že až po doplnení dokazovania ohľadne medicínskych otázok i z odboru hematológia bolo možné komplexne zodpovedať spornú otázku. Aj podľa názoru odvolacieho súdu existencia raritného ochorenia žalobkyne (SPS), ktoré jej bolo diagnostikované ex post po poskytnutí zdravotnej starostlivosti žalovanou, v spojení s pridruženými rizikovými faktormi, zásadným spôsobom mala vplyv na to, že liečba nasadená v dňoch 22.10.2012 a 23.10.2012 nebola účinná, nakoľko u žalobkyne nebolo zaznamenané zlepšenie zdravotného stavu (ods. 19. napadnutého rozsudku), žalobkyňa počas hospitalizácie nereagovala na antikoagulačnú liečbu, veľmi málo na trombolytickú liečbu, keďže pacientom s touto diagnózou by sa mali podávať preparáty odvodené od kyseliny acetylsalicylovej (ASA) (ods. 20. napadnutého rozsudku). Vzhľadom až na dodatočné zistenie, že žalobkyňa trpí syndrómom lepivých doštičiek (ide o vrodenú diagnózu), nebolo možné podľa znalca MUDr. Viktora Rekeňa, PhD. potvrdiť, že v i v prípade uskutočnenia indikovaných vyšetrení a nasadenia liečby (pravdepodobne liečby nízko molekulárnym heparínom), by táto liečba bola účinná a zabránilo by sa neskorším komplikáciám (reuzávere) (ods. 19 napadnutého rozsudku). Odvolací súd uvádza, že správne postupoval súd prvej inštancie, keď v súdenom spore posudzoval otázku, či žalovaná postupovala pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti lege artis pomocou znalcov – lekárov a podkladom pre záver o ne/porušení povinnosti bol znalecký posudok, zvlášť odborné vyjadrenie, ktoré sa zaoberalo poskytovaním zdravotnej starostlivosti a jej účinnosti i s ohľadom na diagnózu žalobkyne, tzv. syndróm lepivých doštičiek. Znalec MUDr. Viktor Rekeň, PhD. presvedčivo v rámci výsluchu pred súdom prvej inštancie zodpovedal doplňujúce otázky týkajúce sa zadaných odborných otázok, ktoré boli obsiahnuté v odbornom vyjadrení, čím vyvrátil pochybnosti o správnosti záverov v odbornom posúdení a najmä sa vyjadril k účinnosti liečby a zabráneniu ďalším komplikáciám bez hematologického vyšetrenia. Vzhľadom

na vyššie uvedené odvolací súd považuje za správne skutkové zistenia súdu prvej inštancie a zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že v konaní nebolo preukázané, že prevažujúcou príčinou poškodenia zdravia žalobkyne bol postup žalovanej pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti.

37. Žalobkyňa v odvolaní rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie poukazovala na listinné dôkazy predložené v konaní pred súdom prvej inštancie (pozn. v odvolaní označené v tabuľke ako „Dôkazy preukazujúce existenciu príčinnej súvislosti“), z ktorých vyplynulo pochybenie žalovanej pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, a to nevykonanie cievného vyšetrenia indikovaného dňa 5.10.2012 a na výsluch znalca MUDr. Rudolfa Sokola, MPH, ktorý uviedol, že si myslí, že pri včasnej liečbe bolo možné predísť amputácii. Listinné dôkazy označené žalobkyňou neobsahujú žiadne závery vo vzťahu k hematologickému nálezu žalobkyne, tzv. syndrómu lepivých doštičiek, ktorý nebol v čase poskytovania zdravotnej starostlivosti u žalobkyne známy. Odvolací súd ďalej uvádza, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou nemá právomoc skúmať existenciu príčinnej súvislosti medzi pochybením žalovanej a poškodením zdravia žalobkyne, takéto závery ani nevyplývajú z jeho protokolu, či rozhodnutia. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/37/2016 z 18. októbra 2017 nevyplývajú taktiež závery o existencii príčinnej súvislosti, naopak predmetom správneho konania bolo posúdenie dôvodnosti uloženej pokuty za nevykonanie indikovaných vyšetrení (ods. 6. napadnutého rozsudku).

38. Žalobkyňa v odvolaní argumentovala nálezmi Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 716/2016 z 24. októbra 2017 a sp. zn. III. ÚS 409/2021 z 14. decembra 2021 a rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/25/200 z 24. februára 2022. Odvolací súd má za to, že napadnutý rozsudok nie je s nimi v rozpore. Pokiaľ žalobkyňa argumentuje rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/25/200 z 24. februára 2022, tak súd prvej inštancie konštatoval, že škoda na zdraví žalobkyne nebola s veľkou pravdepodobnosťou spôsobená nevykonaním indikovaných cievných vyšetrení žalovanou, keďže žalobkyňa trpela vrodeným ochorením (tzv. syndrómom lepivých doštičiek), práve ktorý značnou mierou prispel k reakcii jej organizmu rezistentnej na štandardnú liečbu (ods. 34. napadnutého rozsudku), čo znamená, že pochybenie žalovanej spočívajúce v nevykonaní indikovaného cievného vyšetrenia zjavne nebolo podstatnou a značnou príčinou škody na zdraví. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala nálezmi Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 716/2016 z 24. októbra 2017 a sp. zn. III. ÚS 409/2021 z 14. decembra 2021, tak odvolací súd poukazuje nato, že súd prvej inštancie uviedol, že nevyžadoval 100 % istotu o existencii príčinnej súvislosti (ods. 31. napadnutého rozsudku) a ďalej konštatoval, že nebolo preukázané, že včasné vykonanie indikovaných vyšetrení žalovanou by s veľkou pravdepodobnosťou odvrátilo škodlivý následok.

39. „Príчинná súvislosť (kauzálny nexus) ako jeden zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu vyžaduje, aby protiprávne konanie a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 89/2011 z 31. júla 2012).“

40. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť pritom bezpečne preukázaný a bezprostredný. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že dodatočne zistené ochorenie žalobkyne, tzv. syndróm lepivých doštičiek, prítomnosť iných rizikových faktorov, zohral vo významnej miere úlohu v procese tvorby trombov u žalobkyne, pričom vykonaním indikovaného cievného vyšetrenia by bolo zabránené zhoršeniu zdravotného stavu žalobkyne (keď po podaní antikoagulačnej liečby a liečby trombolitikom nebolo zaznamenané zlepšenie zdravotného stavu), ktoré následne viedlo k amputácii končatiny.

41. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, jednoznačne viedli súd prvej inštancie k správne mu záveru, že nie sú naplnené predpoklady pre vyhoviecie nároku na zaplatenie náhrady

škody v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Napokon ani polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

42. Odvolací súd považuje za potrebné ešte uviesť, že odvolacie námietky žalobkyne týkajúce sa premlčania a výšky škody sú irelevantné vo vzťahu k napadnutému rozsudku, nakoľko žiadnym spôsobom nekorešponujú priebehu konania vo veci samej a dôvodom, pre ktoré súd žalobu zamietol.

43. V súvislosti s prejavom nespokojnosti žalobkyne s napadnutým rozsudkom odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 140/2017). Žalobkyňa v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov, než súd prvej inštancie a robí z vykonaných dôkazov vlastné právne závery týkajúce sa ňou uplatnených nárokov. Odvolacie námietky žalobkyne ohľadne nesprávnych skutkových zistení a právnych záverov konštatovaných súdom prvej inštancie vyhodnotil odvolací súd za nenáležité.

44. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobkyňou nie sú naplnené.

45. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilú privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

46. Ďalej bol predmetom prieskumu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania, ktorý odvolaním napadol intervenient na strane žalovanej. Súd prvej inštancie v danej veci aplikoval ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku na rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania stranám sporu, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa vzhľadom na komplikovanosť sporu, ktorého vyriešenie záviselo od náročnej medicínskej otázky. Intervenient na strane žalovanej v odvolaní vyjadril nesúhlas s nepriznaním mu náhrady trov konania, pričom mal za to, že do úvahy je treba brať postoj žalobkyne v konaní, ktorá dokazovanie odborným vyjadrením ostro namietala, podávala sťažnosti na prieťahy v konaní a kauzu medializovala.

47. Ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku aplikované súdom prvej inštancie predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok, podľa ktorého, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, neprizná súd výnimočne náhradu trov konania. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa uvedeného ustanovenia vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany. Významnými z hľadiska

aplikácie uvedeného ustanovenia sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod.. Nepriznať hoci len čiastočne náhradu trov konania strane, ktorej na ňu vznikol nárok, možno len za predpokladu, že v konkrétnej veci možno od takejto strany spravodlivo požadovať, aby (hoci len čiastočne) si sama hradila jej vzniknuté trovy konania a to práve z konkrétne uvedených a existujúcich dôvodov hodných osobitného zreteľa. Je preto potrebné, aby skutkové okolnosti, v ktorých sa vidí naplnenie dôvodu hodného osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania, boli preukázané, a to zo všetkých aspektov, ktoré sú podľa ustálenej praxe všeobecných súdov relevantné.

48. Odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku upravujúce moderačné právo súdu, osobitné zdôrazňujúce kritérium dôvodov hodných osobitného zreteľa, sa má vykladať prísne reštriktívne a teda uplatnenie tohto ustanovenia prichádza do úvahy len výnimočne, keď výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. V danom prípade má odvolací súd za to, že takým dôvodom je nepochybne osobitná povaha toto sporu. Konanie o náhrade škody na zdraví v prejednávanom prípade sa týka ťaživej a citlivej životnej situácie žalobkyne, ktorou rozhodne ujma na jednej z najvyšších ľudských hodnôt (zdravie) je, čo správne súd prvej inštancie zohľadnil pri posudzovaní spravodlivosti rozhodnutia o trovách konania. Súd prvej inštancie náležite zohľadnil aj okolnosti prejednávanej veci, a to dĺžku konania, náročnosť dokazovania v medicínskoprávných sporoch. Neopodstatnená je námietka intervenienta na strane žalovanej, že žalobkyňa ostro namietala dokazovanie odborným vyjadrením, a preto je potrebné zohľadniť jej postoj v konaní, keďže využívanie prostriedkov procesného útoku, či obrany, je právom každej strany a nemôže jej byť na ťarchu. Odvolací súd má za to, že priznanie plnej náhrady trov konania intervenientovi na strane žalovanej by viedlo k zjavne nespravodlivému a neprimeranému výsledku vo vzťahu k okolnostiam celého prípadu a k osobe neúspešnej strany (žalobkyne). Odvolací súd ešte dopĺňa, že hoci intervenient na strane žalovanej namietal aplikáciu ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku v súdenom spore, ani v konaní pred súdom prvej inštancie, ani v dovolaní, žiaden negatívny dopad takéhoto rozhodnutia na jeho majetkové pomery netvrdil. Vzhľadom k uvedenému považoval odvolací súd uplatnenie moderačného práva súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania za opodstatnené.

49. O náhrade trov tohto odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku, úspešnej žalovanej a intervenientovi na strane žalovanej voči neúspešnej žalobkyne výnimočne náhradu trov konania nepriznal z rovnakých dôvodov hodných osobitného zreteľa, ako sú uvedené v predchádzajúcom odseku.

50. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).